

главатаря Богомилскы Василия лѣкаря и изгорихъ множество старо-българскы книги, кату испроводихъ нѣколко тысящты домородства въ вѣчно заточение отъ внѣ Българиѣ, отъ коихъ множество достигнахъ въ Францѣ, а имянно въ Лионъ и около Лионъ и заселихъ ся тамо.

А въ завладѣние то Българии отъ Турцы тѣ, въ продѣление то на седемдесять и пять годишны крѣвипролитны и упутошительны общты и частны боюве, всѣкъ можи да си въобрази какво е пострадала бѣдна та старо-българска книжина! Минува завладение то и ся установѣвхъ Турцы тѣ въ Българиѣ, нѣ явѣва ся другъ по-голѣмъ и по-хытаръ неприѣтель на българскѣ тѣ книжинѣ и въ общтѣ на всѣко што е Българско народно! А той е грѣко-фенерско то лукаво свяштенство ведно съ грѣко-фенерскы тѣ князове, кои сѣ послѣдовали това истрѣбление на старобългарскы тѣ книги и гонение то на българскѣ тѣ народность до 1829 л. явно, а до възбуждение то на Българы тѣ (за чърковныи имъ въпросъ, кое започва отъ 1834 и ся усиля отъ 1840) слѣдовали сѣ гоненя та малко по-тайно и посрѣдствомъ лукавства!

При такыва обстоитѣлства всѣкъ можи да разсѣди причины тѣ на укѣдность тѣ отъ повѣствувательны българскы народны книги, кои то сѣ най-млого гонены! Нѣ при сичко това находили ся и чѣловѣци въ сѣрдца та на кои то народна та искра не была изгѣнѣла съвсѣмъ и увѣрдили по нѣшто си съ опасность живота си, а други приписали и придавали потомству по нѣшто си въ съхранение. Такыва рѣкописи ся нахождѣтъ доста по Българиѣ, подъ имя то *Царственици*, т. е. повѣстность за българскы тѣ царие. Истинѣ чи тии сѣ притѣрпѣли млого отъ невѣжество то на приписавшы тѣгы и не можи ся приѣмна сичко што е писано въ тѣхъ безъ едно зрѣло разсѣждение, нѣ се пакъ сѣ по-вѣрни въ млого прѣдмѣты отъ онова што сѣ записали врѣху наше то прошествие странни тѣ писатели.

По-млого то же отъ тыя рѣкописи сѣ недовѣршени и безимяни.

Нашый прѣдмѣтъ тука не ни допушта да ся впустиме въ обырно разсѣждение врѣху тѣхъ рѣкописы, и това што казахме о нимъ мимоходомъ, казахме го само за едно кратко понѣтие врѣху нашѣ тѣ народнѣ книжинѣ, понеже отъ подобнѣ еднѣ безименѣ рѣкописѣ навождаме доказательства врѣху имя то *Кимбри* или *Кимерии*, кое нѣкогашъ носили Българы тѣ.

У насъ ся находи рѣкописѣ коія носи слѣдныи насловъ:

Исторія вкратцѣ въ Болгаро-Словенскимъ народѣ.

И коія почва повѣствование то си тѣй:

„Болгарскіи народъ изыде древле отъ чернаго моря отъ рѣки волги и звахъ ся тамо Гимери и Кимери, егда оумножиша ся, изидоша первое на овниа страны, и еште предъ александромъ Македонскимъ.

Иллѣрикъ первый кракъ бѣше потомъ же на гѣкѣ 3522. по сотвореніи мѣра, кралеваше ими кракъ Бладиліи, онъ Филипа македонскаго царя побѣди и подданика егѣ сотвори. Послѣди же